

deni po eden cepič, v debeleje pa smeš vtakniti tudi po dva in celo po tri. Vselej pa pazi pri precepavanju na to, da ne popačiš oblike koša, da ne odrežeš namreč nekaj vej premalo, drugih ne preveč. Na cepiče, s katerimi si cepil, radi sedajo tiči in cepič premaknejo ali ga s svojo težo celo odlomijo. Takšnega poškodovanja precepljenca varuješ, ako napneš čez vsak cepič lok dovolj močne vrbove trte in ga trdno privežeš na vejo. Tiči bodo potem sedali na lok in ne bodo mogli poškodovati precepljenca. Precepljena drevesa začno v drugem ali tretjem letu po precepljenju roditi in navadno prav rada rodé. Ne zamudi torej precepavati drevja, ako spoznaš, da je to potrebno. —pr—

Plazovi, kako jih zabraniti?

Mnogotera nesreča preganja ubozega kmeta, med tem ni zadnja uima, nevihta, katera mu raznotero škoduje. Toča pobija pridelke polja, da so le-ti prej izmlačeni, nego so dorasli. Preobilna voda raztrga pota, ruši jezove in blati travnike. Ali še večja je njena moč! Pogosto se zarije v zemljo, jo prenapolni s svojo težo in močjo, da jo vzdigne in nese, blateč vse gredé, v bližnji potok. Ko se vreme zjasni, pa se na navadno močnej rodovitnej zemlji že od daleč vidi velika rana, ker utrgal se je plaz! Ta se navadno dolgo ne zaceli, ker v strmini je težko obdržati rodno prst, kjer bi vsaj trava kalila, na spodnji plasti, koder se je zemlja utrgala, pa je navadno nerodovitna ilovica. Takih plazov imamo žalibog dosti na naših posestvih.

Najraje se utrga plaz ob robu njiv ali travnikov, kjer je rob strm, zgoraj pa ravnina. Na ravnici se voda ne more dosti odtekat, zato sili v zemljo. Ta jo pije in sesa, dokler ne postane težka tako, da je gornja plast, drna in grmovja, ne more več skupaj držati. Odrta se torej in med šumljanjem novih virov leze v dolino. S tem je seveda na zemlji in pridelkih storjene več ali manj občutne škode.

Seveda bi vsak kmet to rad zabranil, samo da mu je mogoče. Skoraj večina takih nezdod se ne dá ubraniti, nekaj ker se ne vé kedaj in kako bo de prišla nevihta, nekaj pa tudi lega kraja pogosto onemogoči vsako brambo. Vendar se tudi v tem obziru dá včasih kaj storiti, kar naj nekoliko pregledamo.

Kakor rečeno, najraje se utrga plaz ob roba njive, za kar je uzrok preveč raven rob njive, kjer se z oranjem kupiči debela in težka zemlja. Da se to zabrani, treba je vsaj vsako tretje leto orati tako, da se brazda na sredi ravnine začne in spodnji del roba nazaj orje, ob kraju pa okoplje. To se naj godi tedaj, kadar se ni gnojilo, ker gnoj je pri tem delu precej na poti. S tem se teža zemlje spravlja nazaj na močna tla in olajša butaro roba. Ob enem pa se ravnina roba zmanjša, da ob nevihtah ne zadržuje vode, katera je uzrok plazom.

Na travnikih je pa to malo drugače. V strmih in suhih krajih so namreč ob malih potokih napravljene senožeti, na katere je po malih jarkih iz potoka napeljana voda, da zamaka zemljo. Dostikrat je težava, po suhej in od živalij prevrtani zemlji spraviti vodo na zaželeno mesto, da poji kmetu suho zemljo. Kadar nastopi nevihta, pa je kmalu vode povsod preveč. Iz potoka jo udere po jarkih čez silo, zraven pa se je pripodi po bregu navzdol, da majhen jarek ne zadostuje več za odpeljevanje. Ob takej priliki se voda rada ponaša s tem, da utrga kos zemlje in siloma si napravi pot k strugi potoka. Seboj nese več ali manj rodovitne zemlje, s katero blati po travniku naprej.

To seveda kmetu ni ljubo, da začne razmišljavati, kako bi se za drugipot pripravil, ko ga pridejo obiskovat enaki gosti. Prvo je, da se zabrani preveliko vode na jarek in struge potoka. To se napravi, ako se nad »spuščalko« položi močna bruna, da ima voda omejeno strugo. Kadar je vode odveč,

ta ne more v jarek, temuč mora nazaj v potok. Navadno se pri takej »spuščalki« ob nevihti vsa voda ovrže, ker je zaneslo raznih smetij in vejevja. To pa je le prav, ker s tem je jarek oproščen, preveliko vode za čas nevihte ali deževja nositi. (Konec prih.)

Sejmi. Dne 23. aprila v Kaniži pri Ptuj, v Brežicah (za svinje), v Ivniku, pri Svetem Juriju ob Pesnici, v Poličanah (za svinje) in v Hočah. Dne 25. aprila pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Središču, Kostivnici, Halbenrainu, Dobovi, Vuzenici, Št. Juriju ob juž. žel., v Št. Juriju ob Taboru, v Mozirju, Dolu, Klunjanah in Gotovljah. Dne 26. aprila v Kozjem in Orešju. Dne 27. aprila v Sevnici ob Savi in v Imenem (za svinje). Dne 28. aprila na Bregu pri Ptuj (za svinje) in pri Sv. Antonu v Slov. gor.

Dopisi.

Od Radgone. (Razno.) Dragi čitatelj! Večkrat se sliši pomilovati, zakaj da odtod nikakega dopisa ni, ker je mnogo zanimivega; zato primem za svoje priprosto pero, da nekaj novic širnemu svetu naznanim. Ravno sem dobil neko pismo od Schönererja, ki me je razveselilo, kakor lisica kuretino! Iz tega pisma se razvidi, da bi nas Schönererjanci in Wolfovci s svojimi pristaši v Radgoni in tudi zunaj Radgone po občinah radi kar brez zelja snedli; ko bi nam manjkalo le slovenskih kostij, potem bi že slo! A kjer je meso, tam so tudi kosti, in slovenske so precej močne, ker jih že čez tisoč let mučkajo, pa še jih niso zmučkali.

Tu se je dne 26. sušca vršila volitev za policijsko občino. Ali dragi čitatelj, misliš, da v občini? Kaj še! Občinski predstojnik je razpisal volitev zunaj občine v neko gostilnico, ki nam je neprijazna, kjer nas vse nekako pisano gledajo in kjer se tudi taki zbirajo, ki k volitvi ne spadajo. In to vse za to, ker se je županov stol »nekomu« tako omilil, kakor malemu otroku sesalna steklenica ali »tutel«.

Tukaj je vse, kar »leze in gre«, na volišče prišlo, in kar ni moglo prilezti in priti, se je pripeljalo. Tako se razume samo ob sebi, da so tudi volili po nam sovražnem namenu, kakor so si želeli. Naše ljudstvo si ne išče rado po tujih občinah volilnih pravic, da bi ga tam zasmehovali.

Nekdo je enega naših volilcev vprašal, koliko da dohodninskega davka plačuje in tedaj mu je ta nekdo rekel: »Ker nisi volil z nami, bomo ti že poskrbeli, da boš več plačeval.« Na take načine naše ljudstvo begajo, kjer se nemčurjem ne uda.

Tukaj bi poprosili naše državne poslance, da bi vlado interpelirali, kako daleč sega županova pravica v § 31 obč. reda? Ako ta § župan sam razlaga, kakor je njemu ljubo, tedaj nekateri župan lahko volitve razpiše tudi zunaj dežele, ker nekateri volilci tudi zunaj dežele stanujejo.

Iz Kostivnice. (Le naprej!) Malo je razglašeno naše bralno društvo po časnikih, pa bolj se je začelo gibanje na tihem. Zato Vam, g. urednik, z veseljem poročam, da so letos začeli pristopati v precejšnjem številu kmetje, fantje, dekleta, žene in možje. Veste, koliko nas je? Že brž nad 50, in to je za naše razmere veliko. Zakaj pišem, da nas je veliko? Zato, ker to društvo ni tako mlado, ampak že okoli 10 let staro, pa še ni imelo nikoli večjega števila.

Vendar pa moram reči, da nas je vse premalo; zakaj naša župnija šteje nad 2000 duš, od teh bi nas pa le lahko več bilo, najmanj okoli 200. Kaj ne g. urednik, da s tem številom bi se smeli ponašati, da smo nekdo. Pa le naprej, ne več nazaj, da dočakamo o drugem zborovanju vsaj 100, če ne več! Saj se ne plača več, kakor samo le 50 kr. na leto in za to imaš pri rokah toliko koristnega berila na pregled.

Za samo eno krono imaš pravico brati

to leto: »Slov. Gospodar«, »Domoljub«, Mohorske knjige, »Dom in svet«, »Mir«, »Glasnik«, »Slovenski list«, »Kmetovalec«, vrhu tega pa še veliko drugih pobožnih, poučljivih in kratkočasnih knjig. Zato le naprej, da se bo o nas reklo po širokem svetu, da napredujemo!

Izpod Velike Kape. (Naše razmere.) Veliko »puščavnikov« se Vam je že, g. urednik, oglasilo, naj se torej pridruži k temu še moja »uboga reva«. Če druga ne, jezik imam pa še vedno dober, samo čuvati sem mu zapovedal, da ne prelomi zlasti osme božje zapovedi! — Torej verujte mu!

Ko tako opazujem in izprašujem naših »Pohorcev« razmere, mikalo me je posebno volitev župana za občino Jančevirrh-Arlica. Malokje in tudi tukaj še nikoli se ni dogodilo, da se je volitev »vlačila« dva dni, — seveda s presledkom, pa vršila štirinajstkrat! Izvoljen je bil slednjič gosp. Jože Grubeljnik. Želimo mu duha in potrpežljivosti, kateri lastnosti sta v pravej meri dičili starega g. župana! — Značilna za volitev je bila izjava nekega g. odbornika, da poznajoč delo županstva, ne prevzame one skrbi za 200 gld. letne plače, staremu zaslužnemu županu pa ni hotel privoliti par desetakov krvavo zaslužene doklade! V resnici čudna logika!

Kot skromen puščavnik pa tudi nisem nevoščljiv gg. odbornikom omenjene občine za slavošpev, ki njim ga pojo nemško-liberalni časniki. To pa vsled za njih poniževalne hvalnice nemško liberalnemu poslancu g. Rokitskemu. O tem je sedaj vsaka beseda odveč, vendar kot pobožen puščavnik bi rad znal, kje sta se k tej zloglasnej izjavi dobila podpisa dveh nena v z o č i h odbornikov? Mirna vest nekje za to ni! —

Kot puščavnik včasih krevsam po svojih skromnih opravkih in tako dopnem tudi v Vuhred. Moj Bog, tukaj pa je težava in nevarnost! Star sem že precej, slišal in skusil marsikaj, ali tako »lepo« oskrbljene ceste še nisem videl! Nisem se čudil, da je na sejma dan (10. sušca v Vuhredu) palo par težkih volov pod cesto, — sreča v nesreči! — da ni kot žrtva kateri poginil! — Za ograje od blizu Ribnice do Vuhreda pač ne dam še onega starega groša, ki so mi ga rajna babica »šenkali«. Zraven sem pa slišal, da je vendar pod kaznijo prepovedano vlačiti kmetom »plohe« po cesti. Kot »pobožen« puščavnik lahko trdim, da radi te ceste ni kazni vreden kmet, če tudi vleče kakšno drvo, nego oni, ki jo, plačan, tako zanemarija! Gospoda moja, posodite nam račun okrajnega zastopa vsaj za četrto ure! Enako natančen račun od oskrbovanja te ceste! Zanemarjanje ceste nas »premiče«, račun pa mika! Saj menda ni greh, ako davkoplačilec vidi, kam teče njegov težko pridelani denar!

Puščavnik-radovednež.

Iz Slov. goric. (Občinske reči.) Veliko radost javljam, da so v naših občinah zopet dobro volili. Da Drvanji imamo novega predstojnika g. Franceta Zadravca, ki je navdušen Slovenec ter naročnik »Slov. Gosp.« Upamo, da so ondod z njim popolnoma zadovoljni! — Dne 27. sušca so pa pošteni odborniki v občini Žitnicah izvolili si zopet starega predstojnika g. Jožefa Črnčeca, a svetovalca so mu pridljali dva postenjaka, gg. Franca Kurnika, veleposestnika, in Frana Peserla. V čast temu predstojniku zapišem, da so ga tokrat volili že devetokrat predstojnikom, katero čast pač redki mož dočaka. Upamo, da bo ta čin tudi vlada vzela v ozir in podelila uzornemu obč. predstojniku neko — zadostilo, ker tak mož si gotovo zasluži. Bog torej, nebeski vladar še ga naj živi mnoga leta! — Kako so kaj volitve iz pale v Srednjem Gasteraju in v Krembergu, pa dobijo poročilo bralci prav v kratkem! —k—

Iz Radahove v Slov. gor. (Jeza, žalost, veselje.) Dne 12. aprila je bila pri nas občinska volitev. Suroveži so močno silili v občinski odbor, pa vendar se jim ni posrečilo. Dva nista s svojo surovostjo ničesar dosegla, zato sta šla v taki jezi z volišča,

da so kar pene od zobi kapale; da, lahko ju je bilo slediti do njunih lepo-starih koč. Druga dva sta pa bila tako žalostna, ker nista s svojo norostjo ničesar dosegla; šla sta z volišča, da je po solzah bilo slediti do njunih zidanih hiš.

Radahova in Šetarjeva je ena občina ter je že dolgo let v poštenih in pravičnih rokah, razun tistega časa, kar je bil neki Bolkan ali Kocpek predstojnik, kateremu je pravično glavarstvo občinstvo odvzelo. Veseliti nas pa more to: Predstojnik tisti ne bo, kateri je volilce z vincem zalival in plačeval jim pivo. Adijo!

Iz kozjanskega okraja. (Slovenski pozovi.) Radovedni smo pričakovali, kakšni da bodo letos pozovi za vojaški nabor, nemški ali slovenski. A hvala Bogu in čast onim gospodom, ki so nam nekaterim poslali od prve do zadnje črke čisto slovenske pozove, ki so nas prav razveselili. Pa žalibog, tudi čisto nemških se je nekaj razdelilo in sicer čisto slovenskim sinovom, ki trohice nemški ne razumejo. Ali morda niso za vse slovenske sinove jednake pravice?

Opozorjamo torej one gospode v Brežicah, da naj nam ne kratijo naših narodnih pravic, naj vsem brez razločka prihodnje leto slovenske poklice ali pozovnice, katere nam slovenskim sinovom gredo po postavi, doposljejo. Ako pa se bodo prihodnje leto kateri nemški poklici, vsi bodo »odmaširali« nazaj na c. kr. okrajno glavarstvo, in zahtevali bomo odločno slovenske.

Kdo daje primeroma več zvestih in hrabrih vojakov našemu presvetlemu cesarju, kakor ravno slovenska domovina! Slovenski fantje, stopimo vsi pod našo slovensko zastavo, ki je in bode nosila do zadnjega našega izdiha napis: »Vse za vero, dom, cesarja in dragi nam slovenski jezik!«

Fantje.

Iz Šoštanja. (O konzumnem društvu.) Zadnji rudečkarški list »Delavec« prinaša iz Šoštanja dopis, poln lažij. Kako takotiko ta list zasleduje, kaže to, da vsprejema dopise iz nemškega tabora.

Nemčurji dobro vedo, da z ustanovitvijo konzumnega društva, jim njih grda ošabnost na naši zemlji mine. Vsled tega in kakor je tukaj že navada, poslužujejo se vseh dovoljenih in nedovoljenih sredstev, samo da bi to preprečili.

Dolfe in Pepo sta hodila že v Slovenji Gradec si glavarstva in nja osobja gledat, a glavarja nista našla doma; torej sta se vozila na uro gledat.

Zadnji naskok je nemčuhom še ostal, in ta jih pelje do samih osebnih obrekovanj. Ni treba še posebno omeniti, da je cel članek le nesramna laž, za ljubi kruhek jim gre, kapitala nimajo in stranke jim bodo kmalu odvzete.

Vsa njih baharija, (le iz nje obstojijo ti ljudje, a mi jih poznamo) jim nič ne pomaga, to prično sedaj že sami verovati, konzumno društvo bo ustanovljeno — in konec besedij! Rojaki, vzdramimo se vendar vsi, vsi, le na noge, na delo!

S Starega grada nad Kozjem. (Pismo starega puščavnika.) »Grom in peklo, kaj je to!« Tako zaječim, ko se je na Veliko soboto popoldne zemlja zazibala pod mojimi podplati ter skalnate stene mojega brloga popokale. Brž skočim na svetlo. »Kapa kosmata«, zakličem, zapazivši ne daleč od brloga Volka možnarje prižigati. Zjasnilo se mi je, srce počasneje utripa, kamen se je odvalil od njega. »Meja zelena«, zarezim se nad Volkom, »zakaj mi pa ne poveš, kdaj misliš streljati?« — »Puščavnik moj dragi, to bi si ti moral sam »zrajtati«, pa ne veš, do je danes Velika sobota?« — »Tristo medvedov, Volk, kaj pa je to«, zavpijem jaz, »glej, glej, od Pirhove gostilne dirja na vso moč star možicelj, tolpa psov ga spremlja, ki dirja in laja za njim. Kaj li mora to biti, Volk? Morebiti se je starec prestrašil tvojega strela! Veš kaj Volk — kaj ne saj sva si dobra? — ti prideš še danes v trg, poizvej na tanko,

kaj je moža tako podilo, kakor da bi mu peklenšček grozil, potem pa mi pridi povedat«.

Še tisto večer, ko je Volk streljal k ustajenju, mi je povedal kaj in kako in zakaj? Prišel je namreč na Veliko soboto popoldne v Pirhovo gostilno neki kozjanski nem—škorček. Akoravno je ta dan ostro zapovedan post in dasi ima ta starec hrano doma, vkljub temu si je naročil mesa ter se zalagal z njim v posmeh cerkveni zapovedi in v veliko pohujšanje vseh pričujočih. Ko pa zagleda neki kozjanski mladenič tega predrzneža, zgrabi ga sveta jeza in v svoji opravičeni razdraženosti mu reče naslednje, ne sicer dostojne vendar primerne besede: »Pri nas pa danes še svinja in pes ne bi jedla mesa«. Po teh besedah nastane nepopisen smeh in krohot po gostilni, nemčurja sramota oblije in ves poparjen jo na mah pobriše domu. Tako mi je pravil moj prijatelj strelec Volk, tako da nisva smeha popokala. Vi se tudi smejete, g. urednik, kaj ne? Lepo vas pozdravlja stari puščavnik Starega grada nad Kozjem.

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knezoškof) se prihodnje nedeljo zvečer udeležijo papeževe slavnosti v katoliškem delavskem društvu. Sploh pa mil. višji nadpastir iskreno želijo, naj bi se letos kolikor mogoče prirejale slavnosti na čast bisernomašniku Leonu XIII. in presvetlemu cesarju Francu Jožefu I. o vladarski petdesetletnici, da se v ljudstvu utrja spoštovanje do duhovne in posvetne gosposke.

(»Večna je Slovencev čast«), poje naš pesnik. Teh besedij smo se spomnili, ko smo brali poročilo iz Pulja, kamor se je v soboto popoldne drugi bataljon pešpolka št. 87 s Krete pripeljal, kjer je o prihodu naše slovenske vojske v imenu cesarjevem pohvalil vojni minister Kriehammer. Nemški časopisi vedno le govorijo o štajarskem pešpolku št. 87, ne, to je južnoštajarski, ali bolje to je slovenski polk.

(Francel Girstmayr) je danes teden na volilskem shodu v Stainzu imel grozno smolo. Govoril je o svojem državnozborskem »delovanju«. Škoda, da ni omenil, da je lani v zbornici korajžno tolkel z deščico po pulu, potem pa pod pultom, ko so se naši poslanci iz njega preveč norčevali, morda bi le ujel zaupnico. Da, da, Francel za vse drugo »paše«, samo za poslanca ne!

(S Krete doma.) V ponedeljek ob 10. uri dopoldne se je v Celje pripeljalo 210 rezervistov 2. bataljona 87. pešpolka. Na kolodvoru so jih pozdravili častniki pod vodstvom g. majorja Arlati-ja, okrajni glavar grof Attems, župan Stiger in velika množica ljudi. Godba je »Krečane« spremljala v kosarno, kjer jih je opoldne pogostilo mesto na lastne stroške. Popoldne so se pa rezervisti zidane volje napotili vsak na svoj dom.

(Krajni šolski svet Tepanje) izreka presrečno zahvalo slavnemu predstojništvu narodne posojilnice v Konjicah za prostovoljni prispevek 50 fl. v podporo za blage namene tukajšnje šole; naročil se bode namreč v spomin 50letnega vladanja Njih veličanstva presvetlega cesarja Franca Jožefa I.

(Pečati naših post.) Od Male Nedelje smo dobili tako oster dopis zoper tamkajšnje uplivne narodnjake radi ondotnega nemškega poštnega pečata, da si dopisa nismo upali natisniti. Naj nam gosp. dopisnik tega ne šteje v zlo! Kajti takih graje vrednih narodnih zaspancev je mnogo povsod ondi, kjer ima pošta samo nemški pečat. Slovenci, kdaj se bodete vzdramili in za dvojezične pečate potegnili? Ne čakajte, da bo prepozno!

(Gozdni požigalec.) Iz Rogatca se poroča: Dne 7. aprila je začelo goreti v gozdu trgovca Janeza Stojnška. Bila je vsled

suše velika nevarnost za njegov gozd in za sosedove. Slatinski žandarji pa so ogenj pravočasno zapazili in udušili; ob enem pa tudi zgrabili požigalca Franca Čonžeka, prej Stojnškovega hlapca, ki je iz maščevanja gozd zanetil.

(Nesreča na železnici.) V soboto zvečer so v Špielfeldu pri čuvajevi hišici pod gradom na železni cesti našli neko kmetico s prebito lobanjo. Bila je napol nezavestna in ni mogla povedati svojega imena in uzroka svoje grozne nesreče.

(Osebna vest.) Profesor veronauka v pok., vlč. g. šolski svetovalec Ivan Krušic prevzel je pouk slovenščine na nemški gimnaziji v Celju. — Vlč. g. Jernej Voh, nadžupnik in dekan konjiški, si je šel zdravja krepčat v Iko.

(Iz Konjic) se nam poroča: Na velikonočni dan je zavihrala na hiši gostilničarja Werbnig-a »frankfurterca«, v znamenje prihoda ptujskih »turnerjev«. Pripeljalo se je tudi nekaj celjskih »Wolfovcev«, s katerimi so se podali v omenjeno samo Nemcem namenjeno gostilno. Tudi na nemški šoli je visela črno-rudeče-žolta zastava, s katero se je nemškega nadučitelja Seidlerja mladina zabavljala in pozdravljala z besedami »Heil und Sieg« mimogredoče. Popoldne ob 3. uri se je zapela »Die Wacht am Rhein« kot odhodnica ptujskih »turnerjev«.

(Potres.) Iz Savinjske doline se nam poroča, da se je v nedeljo deset minut pred polnočjo čutil dokaj močan potres. Tudi v drugih južnoštajarskih in kranjskih krajih so ga čutili, najbolj zopet v Ljubljani, vendar pa ondi ni nikake škode povzročil.

(Od Savinje.) V Št. Pavlu na Boljski pričeje drugi teden že slikati novo župno cerkev. — Mramornat veliki oltar pa dobi podružnica šmihelska sv. Radegunde nad Mozirjem.

(Strašno razburjenje) so stranke v gornjegrajskem okraju, katerim je celjsko okr. glavarstvo poslalo samo nemške plačilne pole, nekemu Nemcu pa slovenske. Dobro vemo, da je vse to maslo podpisane komisarija Kriehuberja; ali je pa naše tako patriotično ljudstvo za to tukaj, da ga nemški državni uradniki nalašč izzivajo? Sploh je pa oseba imenovanega komisarija v kaj dvomljivej veljavi v celem okraju; ker ljudi, ki se družijo s socijalnimi demokrati (na Laškem), ki volilce kličejo na volišče, a jih potem na cedilu puste (okr. bolniška blagajna); kateri si prilaščujejo pravice, ki jim ne grejo (brežiški brod); ki se vedno le na nemške svoje prsi bijejo, pač ne moremo in ne bomo posebno spoštovali. Sploh pa rečemo, da bomo našli pota, ukrotiti vedno izzivajočega nemškega viteza Kriehuberja.

(Z Remšnika.) Letos bo pri Sv. Pongracu opravilo 4. nedeljo po veliki noči, dne 8. maja zavoljo sv. Janeza podružnice v Marenbergu. Zidanje cerkve se bo začelo. Opravila ostanejo po navadi.

(Iz slovenjegraškega okraja.) Kruto izvedenje šolske postave se je pokazalo na Veliki ponedeljek v nekej tukajšnji občini, ko je orožnik slaboumno mater udovo tiral zaradi otroških šolskih zamud za 15 ur v ječo; trije nedorasli otroci pa ostali doma brez matere in vsacega nadzorstva. Zadnji berač svete praznike v veselju preživi, a v družinah se božji mir kali, ker tako postava veleva. Resnične so besede Pija IX., ki je našo šolsko postavo imenoval: leges abominabiles.

(Mladina, ne delaj lahkomiselno dolgovi!) Zjutraj dne 13. aprila so našli v Slov. Bistrici v svoji postelji mrtvega poštnega praktikanta, Karola Streif-a. Sam se je v noči s puško, katero je še mrtev imel v roki, ustrelil radi prevelikih dolgovi, kakor poročajo časniki.

(Nesrečno velikonočno streljanje!) Na »vuzem« ali velikonočno nedeljo je v Radahovi, okraja št. lenarskega v Slov. goricah, hotel 18letni želarski sin Alojz Kolmanič streljati iz stare puške. Toda ko sproži, razleti se cev in ga na desnem očesu